

друге, погляд, з одного боку, знаходиться в мені без відстані, з іншого, навпаки тримає мене на відстані, тобто його безпосередня присутність по відношенню до мене розгортає дистанцію, яка віддаляє мене від нього.

Проблема при цьому полягає в тому, що ми не можемо одночасно осягати світ і сприймати погляд (хоча тут з Сартром знову можна посперечатися, адже погляд може нас занурити в себе, є різні погляди, погляд може і повернути нам світ, а не тільки його відібрати тому що своїм поглядом Інший демонструє себе в світі, а, отже, і сам світ як такий). Знаходитися під поглядом Іншого означає мати усвідомлення того, що є таким, що розглядається. Можна зробити припущення, що це і є перша форма свідомості, яка, таким чином, викликається Іншим або можливістю того, що я опинюся під поглядом Іншого. Інакше кажучи, свідомість спочатку і є можливістю опинитися, під поглядом Іншого, з чого виходить, що моє існування – це співіснування, що світ - це наш світ, плюральний світ.

Причому все це залишається можливим до того моменту, доки я дійсно не випробую погляд. Можна, проте, сказати, що саме під поглядом я з'являюся на світ і все моє життя – це очікування – із страхом або радістю – такого погляду, а свідомість – це той момент в моєму житті, коли під цим поглядом я відчуваю, яким чином моє існування перетворюється, видозмінюється, модифікується.

Тобто, виходить, що Я є для себе самого лише чистим відсиланням до Іншого. (Тут Сартр не враховує, що Інший певним чином апелює до мене, адже він чомусь на мене дивиться, виявляється, я йому, чомусь потрібен, якими б утилітарними і зловісними не були його цілі – синоніми його проблем; він просто не може жити без того, щоб не дивитися на мене). У такому разі Інший – як той, хто дезінтегрує мій світ і в той же час, як той, хто дивиться на мене, є умовою становлення мене

самого і світу, переструктурування мене в просторі. Проте тут Сартр не враховує того моменту, що я можу у момент виявлення свого буття під поглядом Іншого відповісти на цей погляд, побачити, таким чином, світ Іншого, а не просто його самого, того, хто дивиться на мене і тому через погляд Іншого доторкнутися до його світу.

У такому разі Інший не викрадає мої можливості, на чому наголошує Сартр, а навпаки, мені їх повертає (правда, особливим чином, оскільки ні моїми, ні тим більше можливостями Іншого я не можу володіти: тут виникають особливого роду відношення – швидкоплинне дотику без отримання щільності і влади, можливо. відносини неплатонівської любові і дружби, які ще належить описати. Тут можна полишити Сартра. Можна сказати, що він певним чином розчаровує своїм концептом, адже подолавши об'єктність Іншого, він обмежився тим, що констатував мою власну об'єктність, перетворення в об'єкт мене самого як того, хто розглядається, перебуває під чужим поглядом.

Стан такого я-об'єкта – це передусім тривога та сором: «Одначе сором, який ми визначали на початку розділу, – це сором себе, визнання того, що я все ж є цим об'єктом, котрий Інший розглядає й осуджує» [4, с. 377]. Тому за Сартром страх, що я можу бути побачений наскрізь; отже, стати для кого об'єктом, – це і є те, що вкладається в певну формулу (можна сказати, що мова йде, скоріше, про трансцендентальну об'єктивність), тобто є абсолютно прозорим.

У даному випадку Сартр говорить, про факт присутності чужої свободи, яка є загрозою моїй. Іншим не є готове буття (оскільки він більше не презентує себе як звичайний об'єкт), він виникає у певному відношенні до мене, тобто в своєму погляді. І в цьому небезпека: невідомо на що він може перетворитися. І все ж таки виникає підозра, що Сартру якраз це і відомо: у

раба або пана. (Тут даються взнаки гегелівські мотиви). Йому здається, що чужий погляд, що оглядає його тіло, викрадає його у нього самого, або, навпаки, демонстрація свого тіла робить Іншого беззахисним, і цей Інший тим самим обернений в рабство.

Проте це – лише два полюси, між якими тільки і розгортається все різноманіття світу. Рабом я стаю тоді, коли досягаю Іншого як пана цього універсуму, коли в ньому вміщений весь світ на пана я перетворююся, коли розумію, що Інший дивиться на мене як на рятівника. Не випробувати відчуття раба або пана означає, як вже зазначалося, побачити в погляді Іншого його власний світ, в якому є і моє місце, тому що Інший дивиться на мене. Але це не привілейоване місце - це місце серед місць, це світ, в якому наші погляди як ставлять Інших під питання, так і затверджують буття Інших.

**Висновки і перспективи.** Таким чином, тут виникає цілий ряд допоміжних, а насправді, основоположних понять, які, проте, приводять нас скоріше до Е. Левінаса та М. Мерло-Понті. Такими поняттями виступають поняття: відкритої ідентичності і плюрального буття, система Я-Інший-світ, інтенція бажання, з якої починається ставлення до Іншого і яка, як можна зазначити, відображена в погляді: Інший дивиться на мене перш за все тому, що не може не дивитися, тому що бажає буття зі мною, тому що світ є плюральним, і в мені він шукає цьому підтвердження, тому що десь глибоко всередині йому самотньо і холодно в світі і тому, що він не може, як би йому цього не хотілося, злитися зі мною в єдність: погляд Іншого так і залишиться поглядом, світ так і залишиться світами і все-таки пов'язуюча його позірна єдність (перехрещення поглядів) забезпечить ще

одне вимірювання світу – вимірювання надії на сумісне буття.

### Список використаних джерел

1. Вальденфельс Б. Топографія Чужого : студії до феноменології Чужого. Київ: ППС, 2004. 206 с.
2. Левинас Э. Время и Другой. Гуманизм другого человека. СПб.: Высшая религиозно-философская школа, 1998. 265 с.
3. Мерло-Понті М. Видиме й невидиме : з робочими нотатками. Київ: Видавничий дім «КМ Академія», 2003. 265 с.
4. Молчанов В. И. Время и сознание. Критика феноменологической философии. М.: Высш. шк. 1998. 144 с.
5. Сартр Ж. П. Бытие и ничто : Опыт феноменологической онтологии. – М.: Республика, 2000. 638 с.

### References

1. Waldenfels B. Topografiia Chuzhoho: studii do fenomenologii Chuzhoho [Topography of the Alien: phenomenology studies], Kyiv, PPS, 2006.
2. Levinas E. Vremia y Druhoi. Humanizm druhoho cheloveka [Time and Other. Humanism of another person]. Vysshaya religiozno-filosofskaya shkola, 265.
3. Merlo-Ponti M. Vydyme i nevydyme : z robochymy notatkamy [Visible and invisible: with working notes]. Vydavnychiy dim «KM Academiya», 265.
4. Molchanov V. Vremya i soznaniye. Kritika fenomenologicheskoy filosofii [Time and consciousness. Critique of phenomenological philosophy]. Vyssh.shk., 144.
5. Sartr Zh. Bytiye i nichto : opyt fenomenologicheskoy ontologii [Being and nothing : a phenomenological ontology experience]. Respublika, 638.

## EXPERIENCE OTHER IN PHENOMENOLOGY OF THE VIEW OF J.SARTR Lauta O.D, Geiko S.M.

**Abstract.** *The article deals with the vision of J. Sartr problems experiencing the Other from the phenomenology of view. It examines the status of the Other, its relationship with the Other, its presence and its impact on the world of things. In this article, the Other means the Other subject or the embodiment of the Other as an image in the things and objects of our lives. The philosophical conception of repressive look created by M. Foucault is investigated got further development in the phenomenology of look of J.-P. Sartr, the state of man that found one self under surveillance is investigated in that man after that watch. In the article the features of forming of J.-P. Sartr of concept are examined "look" within the limits of phenomenology and existentialism. It is analyzed, that J.-P. Sartr, that worked out an original phenomenological project with existential inclination, in given. It is been a case by interesting as a founder of phenomenology of look that again returns us to the range of problems of interpersonal activity, but I'm also in a different aspect.*

**Key words:** *experience, phenomenology of view, Other, existence, reflection, interpretation.*

## PHILOSOPHICAL FOUNDATIONS OF TEACHING AND LEARNING ENGLISH

Ponomarenko O. G.

PhD (Pedagogy), associate professor of the Department of English for Technical and Agrobiological Specialities

*National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine,**E-mail: kseniaponomar74@gmail.com**ORCID ID: 0000-0002-6672-818X*

**Abstract.** *The article deals with the main language concepts that existed in the history of philosophic views, considers some peculiarities of foreign languages teaching, and defines teaching tasks in the context of language education. Interests in language, its origins and characteristics and other problems related to language go beyond linguistics limits and are regarded as one of the most important philosophic problems. The basis of scientific knowledge, as you know, are the ideals and norms of research, the scientific picture of the world, as well as philosophical foundations. Philosophy is actively involved in the nomination and construction of theories, the approval of new phenomena designed to reveal one of the aspects of the scientific picture of the world. The philosophical foundations of the development of science are different. There are, as you know, dialectical materialistic, metaphysical, idealistic, positivist foundations and their varieties [1].*

**Key words:** *language education, linguistic picture of the world, communicative activity, communicative behavior, linguoculture, linguosocium.*

**Introduction.** Language interest, origin and characteristics, and other language-related issues go beyond linguistics and language can be said to be one of the most important philosophical problems.

The problem of the impact on the results of the cognitive process of the methodological preparedness of the researcher is not new. However, with the advent of the dialectical-materialistic philosophy, scientists received the most comprehensive methodological tool for studying reality.

The development of the methodology is inextricably linked with other sciences, mainly of a humanitarian profile, in particular, with philosophy, logic, pedagogy, with various sciences of the linguistic cycle.

Why do these sciences primarily affect the teaching methodology and are directly related to it? If we are talking about the methodology, the center of our interest is focused, firstly, on the learning process, which cannot be carried out

without taking into account the pedagogical and psychological laws that determine the necessary rationality of educational activity; and, secondly, on the material of the subject itself, the object of study itself, i.e., a foreign language, the nature and laws of development of which are explained by linguistics [2].

**Analysis of recent researches and publications.** An analysis of recent sources and publications shows some interest scientists as Ukrainian: F.Batsevich, T.Wozniak, V.Kalyuzhnyi, I.Draft and foreign: N.Galkova, N.Geiz, N.Gutareva, V.Kanke, U.Laiken, G.Kemp, S.Soames and other problematic questions regarding the essence of philosophy of language and communication, the main categories, concepts, practical problems of functioning and use of language in the world.

**Purpose.** The purpose of the article is to review current trends and perspectives on foreign language learning in higher educational establishments.

**Methods.** Language interest, origin and characteristics, and other language-related issues go beyond linguistics and language can be said to be one of the most important philosophical problems.

The problem of the impact on the results of the cognitive process of the methodological preparedness of the researcher is not new. However, with the advent of the dialectical-materialistic philosophy, scientists received the most comprehensive methodological tool for studying reality.

The development of the methodology is inextricably linked with other sciences, mainly of a humanitarian profile, in particular, with philosophy, logic, pedagogy, with various sciences of the linguistic cycle.

Why do these sciences primarily affect the teaching methodology and are directly related to it? If we are talking about the methodology, the center of our interest is focused, firstly, on the learning process, which cannot be carried out without taking into account the pedagogical and psychological laws that determine the necessary rationality of educational activity; and, secondly, on the material of the subject itself, the object of study itself, i.e., a foreign language, the nature and laws of development of which are explained by linguistics [2].

The methodological basis of teaching foreign languages is philosophy. The method takes into account its provisions on the unity of language and thinking, language and society, on the forms of cognition of reality. Any phenomenon of language and speech can be correctly understood and assimilated if it is considered in connection with other previously recognized and assimilated elements of the language. The phased formation of mental actions is based on the fact that each mastered operation becomes a step for the subsequent one.

Indeed, there are many reasons why language was the subject of study for philosophy, and, of course, these reasons

were different at different periods in the development of philosophy. Sometimes the interest in language absorbed philosophers to such an extent that the profound philosophical problems themselves were touched only superficially. In other periods, failure to comprehend the problem of language may have been detrimental to research. There is no doubt, however, that language was the subject of analysis by many philosophers. You can choose several topics in the spirit of a certain tradition. The choice of a slightly different system draws into a variety of philosophical and linguistic reflections on society, history, consciousness, activity and man.

Why is language constantly being the subject of study for philosophers? Not a single answer is true for the entire sphere of Western philosophizing from Plato to the present day. There is no need for a general answer even to the question of why language is the subject of study for modern philosophy. If there were a true and general answer, we would not have reached immediate agreement.

What is the relationship between the period of the foreign text, for which Locke and Berkeley are typical, and the period represented by Feyerabend and Davidson? On the one hand, we have a finished object, namely the philosophizing of the 17th century, which I call the heyday of attention to ideas. We may disagree on his description, but we know what he is, and we are ready to highlight his most characteristic features. On the other hand, we are experiencing a changing activity that we call modern philosophy. Moreover, we still cannot say with certainty what is characteristic of her. Despite the fact that comparing these two periods is risky enough, they have the same structure, but differ in content.

Modern philosophers of science teach us that theory is a system of statements or propositions. This doctrine is crystallized in the classical analysis of scientific explanation.